üdis ta rõemoga Reinowadderi kaela langedes: „Reinowadder, miño kallis silmaterra! kuddas teie käſſi ni õnnelikult käinud, et elloga waenlaste käeſt peaſite?“ Reinowadder kostis: „Jubba ollin ukka möistetud, wangis kinni kõidetud, wõlla-reddeli peal! agga kuñingas allastas miño peale ja peastis mind ſureſt äddoſt. Mind ſadeti pealegi auo ning illoga linnaſt wälja, Meſſikäp ja Kriimſilm eñandaga jäiwad miño eeſt käemehheks. Jäñesse Argpüks kinkis kuñingas mulle armoandmiſe tunnistähheks ja andis lubba teñaga tehha, mis ma tahhan, ſeſt kuñingas ütles: Argpüks on kõige enam teie peale wallet töſtnud. Sedda peab ta mulle kohhe wastama, ma tahhan teñale wõlga kätte taſſuda.“ Jäñes kulis ehmatades ſedda juttu, ſeiſis kui küpſetatud ja püdis pöggenemiſe läbbi eñaſt peasta. Reinowadder pörkas ukſe peale wasto, asmas jäñesſe körriſt küündega kinni ja akkas tedda kägistama; Argpüks kiſſendas ellokombel: Kohhekel, tulge appi! tulge appi! wagga mees — — Pikkemalt ei ſanud ta räkida, rebbane olli teña körri ärrapurretand ja toſſo wälja wõtnud. Siis kutſus ta naiſe ja lapſed ſagile, ütteldes: „Tulge jäñeſe lihha ſöma, mis wägga maitſew on; eſſimeſt korda ſaab teñaſt tühjaſt meile kaſſo.“ Neñad nülgiſid jäñesſe ja pañid nahka. Ermelina ütles mittokord ſües: Täño kuñingale ja kuñingaſale kalli roa eeſt! „Täitke agga priskeſt köhto,“ ütles Reinowadder: „ſeſt korraſt on meile küllalti, kül murretſen omſeks jälle wärskit toito.

Aega möda lodan kõigele waenlastele ſeſuggust palka anda, kui jäñes täña ſai. Ermelina ütles: Tahtſin ammugi küſſida, kuddas ni ölpſaſt nende käeſt peaſite? Reinowadder kostis: „Jut wõttaks meil wägga paljo aega, akkaſin kõik pettuſt üllestunnistama, mis läbbi kuñinga käeſt peaſin. Ei meie ſõbrus kuñingaga kana ſa keſtma; kui teña tõt kuleb, ſiis lähheb tulline wihha teñal miño wasto põllema. Saaks teña teiſtkorda mind oña wolli alla, ei ſiis jõuaks eñam õbbe egga kuld mind peaſtma. Armo ei olle nul lota, ſedda ma tean; teña laſſeb mind üllespua; — meie peame ſiit ärrapöggenema. Läkki ülle merre Some male, ehk Rootſi! ſeal ei tunne meid keddagi; meie ellame taſſaillokeste ſealatſe Ma arritud kombe järrel. Taewas ſago meid aitama! Somes on maggusat toitu küllalti: kañu, añi, parta, jäñeſid ja muid puddu-ellajaid karja kaupa. Seal on keñad kõrged mäed, ſured järwed ja ſuwwel illuſad ilmad. Some merri ning järwed on kallo täis, kuhho ſabba ſisſe pistad, tulleb neid toſſina kaupa külgi. Jah, armas naiſokene! kui rahholiſt ello iggatſeme, peame Some male pöggenema. — Pange, armokene, tähhele, mis teile ütlen: Sel korral peaſin walle läbbi kuñinga küſiſt; lubbaſin teñale kuñinga Kallewi-poea warranduſe pärranduſeks: juhhataſin kohta, kus rahha-auk peab ſeisma. Lähwad neñad juhhatud kohta otſima, kuſt middagi ei leia, ja ſaab kuñingas märko, et tedda petſin, ſiis ſüttib teña tulline wihha põllema. Sedda wallet

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1851, lk. 19